

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 159/09-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. mája 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. Ing. K. M., súdneho exekútora, zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva domáhať sa náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Co 105/2008 z 23. októbra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. Ing. K. M.. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. februára 2009 doručená sťažnosť JUDr. Ing. K. M., súdneho exekútora, K. (ďalej len „sťažovateľ“),

zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva domáhať sa náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom súdu podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 105/2008 z 23. októbra 2008 (ďalej len „rozsudok z 23. októbra 2008“).

Sťažovateľ podal Okresnému súdu Košice I žalobu, ktorou sa domáhal (v postavení žalobcu) náhrady škody v sume 2 030 000 Sk spôsobenej nesprávnym úradným postupom voči Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky ako žalovanému, ktorá bola vedená pod sp. zn. 23 C 76/2006.

Nesprávny úradný postup videl sťažovateľ v tom, že Okresný súd Košice II vydal v exekučnom konaní realizovanom súdnym exekútorom JUDr. J. F. vedenom pod sp. zn. 34 Er 175/2003, ktorého účastníkmi boli oprávnený D. M., a. s., a povinný M. K., nezákonné uznesenie zo 17. apríla 2003. Okresný súd Košice II v odôvodnení uznesenia zo 17. apríla 2003 vyslovil, že sťažovateľ ako súdny exekútor konal protizákonne v ním realizovaných exekučných konaniach vedených Okresným súdom Košice II pod sp. zn. Ex 1172/01 a sp. zn. Ex 1173/01 (účastníkmi týchto exekučných konaní boli oprávnená E. S. a povinný D. M. G., spol. s r. o.), pretože porušil § 107 ods. 1 Exekučného poriadku, keď v rámci nich vydal exekučné príkazy na prikázanie inej peňažnej pohľadávky predtým, ako bolo v týchto exekučných konaniach právoplatne rozhodnuté o námietkach podaných povinným (D. M. G., spol. s r. o.) proti exekúcii. Z uvedeného následne Okresný súd Košice II v odôvodnení uznesenia zo 17. apríla 2003, ktorým rozhodoval o námietkach M. K. a o jeho návrhu na zastavenie exekúcie sp. zn. Er 175/2003 v časti týkajúcej sa doručených exekučných príkazov, dospel k záveru, že M. K. nemalo povinnosť vyplatiť svoj záväzok subjektu označenému v týchto exekučných príkazoch sťažovateľa.

Na základe uznesenia zo 17. apríla 2003 povinný M. K. následne nerešpektoval exekučné príkazy sťažovateľa a nevyplatil pohľadávky, na vymożenie ktorých vykonával exekúcie pod sp. zn. Ex 1172/01 a sp. zn. Ex 1173/01.

Okresný súd Košice II v oboch exekučných konaniach vedených pod sp. zn. Ex 1172/01 a sp. zn. Ex 1173/01 o námietkach povinného (D. M. G., spol. s r. o.) proti trovám exekúcie aj proti exekúcii (námietky boli podané v oboch konaniach 7. a 8. januára 2002) rozhodol uzneseniami z 23. júla 2003 o zamietnutí námietok povinného z dôvodu ich oneskoreného podania.

Podľa sťažovateľa v dôsledku uvedeného postupu Okresného súdu Košice II v exekučnom konaní sp. zn. 34 Er 175/2003 mu vznikla škoda v sume 2 030 000 Sk pozostávajúca z jeho trov exekúcie, k vyplateniu ktorých nemohlo dôjsť na základe ním vydaných exekučných príkazov o prikázaní iných pohľadávok v exekučných konaniach vedených Okresným súdom Košice II pod sp. zn. Ex 1172/01 a sp. zn. Ex 1173/01.

Sťažovateľ v rámci svojej argumentácie v konaní o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom vedenom Okresným súdom Košice I pod sp. zn. 23 C 76/2006 uviedol, že v časti, v ktorej bol doručený exekučný príkaz sťažovateľa na začatie exekúcie prikázaním inej pohľadávky, stratila spoločnosť D. M. G., spol. s r. o., ako oprávnená v exekúcii vedenej pod sp. zn. 34 Er 175/2003 právo na vyplatenie pohľadávky povinným M. K.. Taktiež vo svojom odvolaní namietal, že zákonná sudkyňa v konaní sp. zn. 34 Er 175/2003 nemohla posudzovať zákonnosť a správnosť postupu sťažovateľa v iných exekučných konaniach vedených pod sp. zn. Ex 1172/01 a sp. zn. Ex 1173/01, v ktorých zákonným sudcom nebola, a napokon namietal skutočnosť, že nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 34 Er 175/2003 bolo zmarené vymożenie pohľadávky sťažovateľom ako súdnym exekútorom vo veci vedenej pod sp. zn. Ex 1172/01 a sp. zn. Ex 1173/01 a zároveň aj vymożenie odmeny predstavujúcej sumu 2 030 000 Sk.

Okresný súd Košice I rozsudkom sp. zn. 23 C 76/2006 z 11. februára 2008 žalobu sťažovateľa o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Košice II v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 34 Er 175/2003 zamietol v celom rozsahu a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Podľa sťažovateľa záver Okresného súdu Košice I v rozsudku z 11. februára 2008, podľa ktorého *„posudzovanie správnosti postupu sťažovateľa ako súdneho exekútora v konaní, v ktorom nebol účastníkom konania, nie je nesprávnym úradným postupom, pretože sťažovateľ nemohol vydať exekučné príkazy pred tým, než súd rozhodol o námietkach povinného v konaní, v ktorom viedol sťažovateľ exekúcie“*, je v rozpore s vykonaným dokazovaním a je nesprávnym právnym posúdením veci. Okresný súd Košice I sa v uvedenom rozsudku tiež nijakým spôsobom nevysporiadal so skutočnosťou, že v konaní vedenom pod sp. zn. 34 Er 175/2003 bolo preukázané doručenie príkazu na začatie exekúcie príkazom inej pohľadávky vydaného sťažovateľom M. K., a preto podľa § 108 ods. 1 Exekučného poriadku tak oprávnená D. M. G., spol. s r. o., stratila právo na vyplatenie časti svojej pohľadávky, a napriek tomu návrh M. K. ako povinného na zastavenie exekúcie v časti týkajúcej sa pohľadávky vymáhanej uvedeným exekučným príkazom zamietol. V tejto súvislosti už potom podľa sťažovateľa nie je natoľko významná skutočnosť, že ani právne posúdenie oprávnenia sťažovateľa na vydanie exekučných príkazov Okresným súdom Košice I nebolo správne, keďže z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že *„zákonom stanovená lehota na podanie námietok povinnému v exekúcii vedenej sťažovateľom uplynula márne a bola teda naplnená prezumpcia, pri splnení ktorej mohol sťažovateľ vydať exekučný príkaz“*.

Taktiež nemožno podľa sťažovateľa akceptovať záver Okresného súdu Košice I, podľa ktorého v predmetnej veci *„nejde o nesprávny úradný postup, pretože k nemu došlo pri rozhodovacej činnosti súdu“*, pretože sťažovateľ nebol účastníkom konania vedeného Okresným súdom Košice II pod sp. zn. 34 Er 175/2003, nemal k dispozícii opravné

prostriedky, prostredníctvom ktorých by mohol dosiahnuť zrušenie uznesenia zo 17. apríla 2003, a preto „*môže ísť len o nesprávny úradný postup*“.

Sťažovateľ podal proti rozsudku z 11. februára 2008 odvolanie.

Krajský súd rozsudkom z 23. októbra 2008 potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice I z 11. februára 2008 a náhradu trov odvolacieho konania účastníkom nepriznal. Krajský súd sa s právnymi názormi Okresného súdu Košice I vo svojom rozhodnutí plne stotožnil, keď jednou vetou v rámci svojho odôvodnenia poukázal na rozsudok z 11. februára 2008, avšak sa „*nijakým spôsobom vo svojom rozsudku nevysporiadal s ustanovením § 108 ods. 1 Exekučného poriadku*“.

Podľa sťažovateľa krajský súd neodstránil pochybenia Okresného súdu Košice I, a preto „*zaťažil rovnakou vadou svoje rozhodnutie aj on*“. Navyše sa krajský súd vo svojom rozhodnutí nijako nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa uvedenou v jeho odvolaní a neuviedol v ňom „*ani len to, prečo tieto argumenty poukazujúce na konkrétne pochybenia súdu I. stupňa nepovažuje za dôvodné*“.

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že základné práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a 3 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ako aj jeho právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru boli rozsudkom krajského súdu porušené, napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, zakázal krajskému súdu porušovať označené práva sťažovateľa a priznal mu náhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci (v tomto prípade všeobecným súdom v občianskoprávnom konaní) nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s už uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Okresný súd Košice II svojím uznesením sp. zn. 34 Er 175/2003 zo 17. apríla 2003 v exekučnom konaní, ktorého účastníkmi boli spoločnosť D. M. G., spol. s r. o., ako oprávnená a M. K. ako povinný, rozhodol o námietkach M. K. proti exekúcii, jeho trovám a o jeho návrhu na čiastočné zastavenie exekúcie tak, že ich zamietol.

Pri rozhodovaní o námietkach M. K. Okresný súd Košice II posudzoval vplyv exekučných príkazov vydaných v iných exekučných konaniach vedených sťažovateľom ako súdnym exekútorom na rozsah povinnosti M. K. plniť pohľadávku vymáhanú od neho v tomto exekučnom konaní.

Išlo o exekučné príkazy, ktorými sťažovateľ oprávnenej v exekučnom konaní prikázal časti pohľadávky spoločnosti D. M. G., spol. s r. o., (povinného v exekučných konaniach), a to časti pohľadávky, ktoré mala spoločnosť D. M. G., spol. s r. o., ako veriteľ voči M. K. ako dlžníkovi. Teda sťažovateľ v inom exekučnom konaní rozhodol o prikázaní časti tej pohľadávky spoločnosti D. M. G., spol. s r. o., ktorá bola vymáhaná v exekučnom konaní, v ktorom Okresný súd Košice II rozhodoval o námietkach M. K.

Okresný súd Košice II dospel k záveru, že exekučné príkazy vydané sťažovateľom v ním vedených exekučných konaniach nemajú vplyv na rozsah povinností M. K. plniť pohľadávku spoločnosti D. M. G., spol. s r. o. Tento záver odôvodnil tým, že exekučné príkazy vydané sťažovateľom boli vydané v rozpore s § 107 ods. 1 Exekučného poriadku predtým, ako exekučný súd právoplatne rozhodol o námietkach proti exekúcii podaných v exekučnom konaní vedenom sťažovateľom.

Sťažovateľ v postupe a uznesení Okresného súdu Košice II sp. zn. 34 Er 175/2003 zo 17. apríla 2003 videl nesprávny úradný postup, v dôsledku ktorého mu vznikla škoda spočívajúca v nevyplatení jeho trov exekúcie v ním vedených exekučných konaniach plnením M. K. Z uvedených dôvodov sa domáhal žalobou podanou Okresnému súdu Košice I náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorá smerovala voči Slovenskej republike – Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky ako žalovanému.

Rozsudkom Okresného súdu Košice I bola žaloba sťažovateľa zamietnutá a na základe odvolania sťažovateľa krajský súd svojím rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Košice I.

Sťažovateľ namietal porušenie ním označených základných a iných práv rozsudkom krajského súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnymi závermi všeobecného súdu.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a zároveň by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Podľa sťažovateľa Okresný súd Košice I a následne aj krajský súd, ktorý sa stotožnil s jeho závermi, nesprávne rozhodli, keď podľa ich záverov nedošlo uznesením Okresného súdu Košice II sp. zn. 34 Er 175/2003 zo 17. apríla 2003 ku nesprávnemu úradnému

postupu a ani ku vzniku škody na strane sťažovateľa v príčinnej súvislosti s týmto rozhodnutím. Navyše sťažovateľ namietal aj to, že krajský súd sa vo svojom rozsudku nevysporiadal s jeho odvolacími dôvodmi proti rozsudku Okresného súdu Košice I.

Okresný súd Košice I v odôvodnení svojho rozsudku, s ktorým sa plne stotožnil aj krajský súd, uviedol: „uznesenie 34Er 175/2003 bolo vo svojej výrokovej časti rozhodnutím o námietkach, ktoré sa týkali účastníkov konania. Súd preto nehodnotil postup vyjadrený konajúcou sudkyňou vo vzťahu ku konaniam vedeným žalobcom v odôvodnení ako nesprávny, pretože podľa § 107 ods. 1 zákona č. 233/95 Ex. poriadku, exekútor (žalobca) nemohol vydať exekučný príkaz prv, ako mu bolo doručené rozhodnutie súdu o námietkach, ktorým sa tieto zamietli. Žalobca vedel, že 17. 1. 2002 povinný D. M. vzniesol námietky proti jeho príkazu na začatie exekúcie príkázaním pohľadávky a tieto námietky predložil príslušnému Okresnému súdu Košice II. Vedel, že o týchto námietkach rozhodnuté nebolo, a keď 9. 1. 2002 vydal exekučný príkaz, ktorým zakázal povinnému oprávneného M. K. plniť a pripísať sumy požadované v exekúcii na jeho účet, toto jeho rozhodnutie je v rozpore s... § 107 ods. 1 EP. Na hodnotenom jeho postupe potom nič nemení ustanovenie § 106 ods. 1 Ex. poriadku, podľa ktorého exekútor poverený vykonaním exekúcie prikáže dlžníkovi povinného, aby po doručení príkazu na začatie exekúcie príkázaním pohľadávky nevyplatil túto pohľadávku povinnému.

Súd preto hodnotí, že nejde o neprávny úradný postup v konaní vedenom pod sp. zn. 34ER 175/2003, kde Okresný súd Košice II preskúmajúc námietky povinného, v tomto konaní, pri rozhodovaní o nich konštatoval, porušenie § 107 ods. 1 EP v inom exekučnom konaní. Okresný súd v čase rozhodovania dňa 17. 4. 2003 o veci zn. 34ER 175/2003, mohol toto konštatovať, lebo v konaniach vedených pod sp. zn. Er 5180/01 a Er 5181/01 OS KE II skutočne nebolo rozhodnuté. Stalo sa tak až dňa 23. 7. 2003...

Konajúca sudkyňa... vo vzťahu k exekučnému konaniu vedenému žalobcom správne hodnotila iné exekučné konania... Nesprávnym úradným postup v danom prípade nie je postup sudkyne, ktorý je hodnotením neprávoplatných rozhodnutí orgánu verejnej moci, ktorými boli rozhodnutia žalobcu o exekučnom príkaze zo dňa 9. 1. 2002.

Platí, že o námietkach v exekučných konaniach uvedených žalobcom Okresný súd Košice II rozhodol 23. 7. 2003. Teda hodnotenie sudcu v konaní 34 Er 175/2003, dňa 17. 4. 2003, že došlo k porušeniu § 107 ods. 1 O. s. p. (zrejme omyl, správne malo byť Exekučného poriadku, pozn.) obstojí a svojim obsahom patrí do odôvodnenia rozhodnutia. Postoj súdu k námietkam iných účastníkov konania preto, že sa nachádzal v časti odôvodnenie nemožno hodnotiť ako nesprávny úradný postup. Navyiac uznesenia vydané v konaniach o námietkach sú rozhodovacou činnosťou súdu.

Súd nevzhladol príčinnú súvislosť medzi ujmou, ktorá nastala u žalobcu z dôvodu nevyplatených trov exekúcie a posudzovaným konaním Okresného súdu Košice II, (uvedenom v odôvodnení) o ktorom žalobca tvrdil, že išlo o nesprávny úradný postup.“

Podľa sťažovateľa uznesenie Okresného súdu Košice II sp. zn. 34 Er 175/2003 zo 17. apríla 2003 charakterizuje nesprávny úradný postup predovšetkým preto, že Okresný súd Košice II neaplikoval ustanovenie § 108 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého povinný stráca právo na vyplatenie pohľadávky dňom, keď sa dlžníkovi povinného doručil príkaz na začatie exekúcie. V tejto súvislosti podľa sťažovateľa „nie je natoľko významná skutočnosť... či sťažovateľ bol oprávnený vydať exekučné príkazy, teda už príkazy na plnenie“.

Vo vzťahu ku oprávnenosti sťažovateľa vydať exekučné príkazy podľa § 107 ods. 1 Exekučného poriadku až po uplynutí lehoty na vznesenie námietok alebo potom, keď mu bolo doručené rozhodnutie súdu o námietkach, ktorými sa námietky zamietli, sťažovateľ uviedol: „zákonom stanovená lehota na podanie námietok povinnému v exekúcii vedenej sťažovateľom uplynula márne a bola teda naplnená prezumpcia, pri splnení ktorej mohol sťažovateľ vydať exekučný príkaz.“

Sťažovateľ ďalej uviedol: „Ani záver súdu I. stupňa o tom, že nejde o nesprávny úradný postup, pretože k nemu došlo pri rozhodovacej činnosti súdu nemožno akceptovať. Vo vzťahu k sťažovateľovi, ktorý nebol účastníkom konania 34 Er 175/2003 môže ísť len

o nesprávny úradný postup. Sťažovateľ totiž... nemal k dispozícii... opravné prostriedky, prostredníctvom ktorých by mohol dosiahnuť zrušenie takéhoto rozhodnutia.“

Ústavný súd po preskúmaní rozsudku Okresného súdu Košice I, ako aj krajského súdu konštatuje, že v nich nemožno ustáliť prvky arbitrárnosti, ktoré by nasvedčovali nesprávnosti skutkových a právnych záverov namietaných sťažovateľom, alebo ktoré by spočívali v nedostatočnom zistení skutkového stavu veci, nesprávnych právnych záveroch, či nedostatočnom odôvodnení záverov krajského súdu.

Ústavný súd poznamenáva, že odôvodnenie rozsudku krajského súdu sa síce obmedzuje na citovanie dôvodov rozhodnutia Okresného súdu Košice I a konštatáciu, že s týmito dôvodmi sa krajský súd plne stotožňuje, avšak v uvedenom nemožno vidieť taký nedostatok odôvodnenia záverov krajského súdu, ktoré by nasvedčovali arbitrárnosti jeho rozsudku.

Ďalej ústavný súd uvádza, že dôsledky doručenia exekučného príkazu ustanovené v § 108 ods. 1 Exekučného poriadku priamo nadväzujú na zachovanie zákonného postupu pre vydanie exekučného príkazu ustanoveného v § 107 ods. 1 Exekučného poriadku. Preto nie je možné vidieť prvky arbitrárnosti v tom, že sa Okresný súd Košice I a krajský súd pri posúdení správnosti úradného postupu Okresného súdu Košice II nezaoberali dôsledkami doručenia exekučných príkazov vydaných sťažovateľom (§ 108 ods. 1 Exekučného poriadku) za stavu, keď tieto exekučné príkazy Okresný súd Košice II posúdil ako rozporné s § 107 ods. 1 Exekučného poriadku.

Z obsahu príloh k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vydal sporné exekučné príkazy po uplynutí zákonnej lehoty na vznesenie námietok proti upovedomeniu o začatí exekúcie a tieto námietky boli povinnou osobou v exekučnom konaní vznesené po uplynutí zákonnej lehoty. Napriek uvedenému skutočnosť, že došlo k podaniu námietok, založila povinnosť príslušného exekučného súdu o nich rozhodnúť (vrátane rozhodnutia o ich zamietnutí pre oneskorené podanie) a oprávnenie sťažovateľa ako súdneho exekútora vydať v týchto

exekučných konaniach exekučné príkazy v zmysle § 107 ods. 1 Exekučného poriadku až potom, keď mu boli doručené rozhodnutia súdu o námietkach, ktorými sa námietky zamietli.

Podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje s právnym názorom Okresného súdu Košice I a krajského súdu, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a neznamená ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu rozsudok krajského súdu takýmto nie je.

V danej veci sťažovateľ namieta aj porušenie svojho základného práva nebyť odňatý zákonnému sudcovi zaručeného v čl. 48 ods. 1 ústavy. Podľa sťažovateľa k porušeniu tohto základného práva došlo tým, že o zákonnosti jeho postupu ako súdneho exekútora pri vydaní exekučných príkazov rozhodoval sudca v inom exekučnom konaní (uznesenie Okresného súdu Košice II sp. zn. 34 Er 175/2003 zo 17. apríla 2003), ktorý nebol zákonným sudcom pre exekučné konania vedené sťažovateľom.

Sťažnosť sťažovateľa smerovala voči rozsudku krajského súdu v konaní o žalobe sťažovateľa, ktorou si uplatňoval náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom (uznesením Okresného súdu Košice II sp. zn. 34 Er 175/2003 zo 17. apríla 2003). Z uvedeného vyplýva, že namietané porušenie označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy prináležalo ústavnému súdu skúmať len v príčinnej súvislosti s rozsudkom krajského súdu, a nie v príčinnej súvislosti s rozhodnutím, ktorým podľa sťažovateľa došlo ku nesprávnemu úradnému postupu.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti skúmal, či namietaný rozsudok krajského súdu je v príčinnej súvislosti so základným právom nebyť odňatý zákonnému

sudcovi upraveným v čl. 48 ods. 1 ústavy, a na základe uvedeného dospel k záveru, že v okolnostiach daného prípadu to tak nie je.

Z uvedených dôvodov ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol pre zjavnú neopodstatnenosť.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá v celom rozsahu, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. mája 2009